

Hồi thứ mười lăm

Vua Khang Hy quyết chí trị quyền thần

Từ đó Khang Hy (Khang Hy nguyên là niên hiệu. Nhưng trong các tiểu thuyết đều gọi thế đã quen, chứ không gọi tên chính là Huyền Hoa, nên tác giả cũng kêu bằng Khang Hy cho tiện) võ công mỗi ngày một tiến. Vi Tiểu Bảo vẫn đến đấu với nhà vua hàng ngày.

Hai người đấu lui đấu tới vẫn ở vào tình thế tương đương, có khi Vi Tiểu Bảo lại sút kém một chút. Như vậy vua Khang Hy cần gắng sức luyện công mới không đến nỗi thất bại.

Nhà vua cũng là một tay thích tranh cường hiếu thắng, luyện công càng tiến bộ lại càng vui thú. Do đó mỗi hảo cảm của ngài đối với Vi Tiểu Bảo cũng tăng lên nhiều.

Hôm ấy Ngao Bái đến Ngự thư phòng khải tấu nhà vua về việc xử tử Tô Khắc Tát Cáp. Nhà vua đã biết Ngao Bái vì chuyện tương tranh giữa hai đội hoàng kỳ và bạch kỳ mà gây nên cừ hận với Tô Khắc Tát Cáp. Bữa nay hẳn muốn giết Tô Khắc Tát Cáp chỉ vì mối thù riêng, nên nhà vua ngần ngại không chịu chuẩn tấu.

Dè dặt Ngao Bái nổi cơn thịnh nộ, dõ dỏi võ biên, xắn tay vén áo, thái độ hung hăng tựa hồ muốn xông vào động thủ.

Ngao Bái thân thể to lớn, bản lĩnh cao cường. Vua Khang Hy thấy hắn hùng hổ xông vào thì không khỏi giật mình kinh hãi. Bọn thị vệ lại ở cả ngoài thư phòng, có hô hoán cũng không kịp. Huống chi bọn chúng là tâm phúc của Ngao Bái, nhà vua khó mà trông cậy được.

Khang Hy đang lúc hoang mang thì Vi Tiểu Bảo nhảy vọt ra ngoài. Nhà vua cả mừng nghĩ thầm:

- Trẫm cùng Tiểu Quế Tử hợp lực thì còn có thể cầm cự được với Ngao Bái một lúc.

Nhà vua đang ngẫm nghĩ thấy Ngao Bái lùi lại mới hơi yên dạ.

Còn Vi Tiểu Bảo không nhìn được bất giác la hoảng để bại lộ hành tung, gã đánh bạo xông ra quát tháo Ngao Bái.

Không ngờ gã vừa quát mấy tiếng, Ngao Bái đã vội lùi lại, gã khoan khoái vô cùng, lại lớn tiếng:

- Xử tử Tô Khắc Tát Cáp hay không là do chúa thượng định đoạt. Người đã vô lễ với chúa thượng lại còn toan vung quyền đánh Ngài, thì ra người không sợ bị toàn gia tru lục ư?

Vì Tiểu Bảo nói câu này đúng như ý nghĩ của Ngao Bái, hắn sợ quá, xương sống toát mồ hôi lạnh ngắt. Hắn biết hành động của mình thật quá lỗ mãng, liền ngừng đầu tâu với Khang Hy:

- Chúa thượng không nên nghe tiểu thái giám hồ ngôn loạn ngữ. Nô tài bao giờ cũng giữ vẹn hai chữ trung trinh.

Vua Khang Hy mới lên ngôi chấp chính, vẫn có lòng ứ kỵ Ngao Bái. Bây giờ ngài thấy hắn tỏ ý nhượng bộ thì nghĩ thầm:

- Lúc này trăm không nên làm cho hắn mất mặt. Hãy từ từ tìm cách thu phục hắn.

Nhà vua nghĩ vậy liền phán:

- Tiểu Quế Tử! Người hãy lui ra một bên.

Vì Tiểu Bảo cúi đầu khấp nép "dạ" một tiếng rồi lui ra đứng ở bên án sách. Vua Khang Hy hỏi:

- Ngao Thiếu Bảo! Trẫm biết khanh là một đại trung thần. Thái độ của khanh sở dĩ có điều đường đột là vì xung phong đả trận đã quen, không thể giữ gìn ung dung văn nhã như người đọc sách, trẫm cũng chẳng trách khanh về điều đó làm chi.

Ngao Bái cả mừng tâu:

- Dạ! Dạ! Thần hạ tạ thánh chúa.

Vua Khang Hy lại nói:

- Về việc Tô Khắc Tát Cáp, trẫm sẽ cho ban hành như lời khanh. Khanh là đại trung thần, hắn là đại gian thần. Dĩ nhiên trẫm khen thưởng tôi trung, trừng phạt gian nịnh

Ngao Bái mừng quá lại tâu:

- Chúa thượng thật là một vị thánh minh. Từ nay tiểu thần nguyện càng ra sức chó ngựa để báo đáp hoàng ân.

Vua Khang Hy nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Để trăm tâu lên Hoàng thái hậu, ngài mai vào triều, trẫm sẽ ban thưởng cho.

Ngao Bái quỳ xuống tâu:

- Đa tạ chúa thượng!

Vua Khang Hy hỏi:

- Còn việc gì nữa không?

Ngao Bái tâu:

- Không còn việc gì nữa. Hạ thần xin lui gót.

Vua Khang Hy gật đầu. Ngao Bái tươi cười lui ra.

Nhà vua chờ Ngao Bái ra khỏi phòng rồi liền từ trên ghế nhảy xuống cười nói:

- Tiểu Quế Tử! Điều bí mật của trẫm bị người phát giác mất rồi.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Bẩm chúa thượng! Tiểu tử tội thật đáng chết. Trước nay vì không biết chúa thượng là Hoàng đế cứ cùng ngài động thủ, động cước, thật là lớn mật!

Vua Khang Hy thở dài đáp:

- Hỡi ơi! Người biết chuyện này rồi, từ nay lại không dám đấu thực sự với trẫm nữa thì còn chi là thú vị?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Chỉ cốt chúa thượng đừng quở phạt thì tiểu tử mà vẫn tỷ tỷ đấu chân thực với chúa thượng chẳng hề chi.

Vua Khang Hy cả mừng nói:

- Hay lắm! Một lời đã quyết mà không tỷ đấu thực sự thì không phải là hảo hán.

Nhà vua nói rồi giơ tay ra.

Vì Tiểu Bảo một là không hiểu lễ luật chốn Hoàng cung, hai là chẳng biết sợ trời sợ đất, cũng đưa tay ra nắm lấy tay vua cười nói:

- Từ nay nếu không tỷ đấu thực sự thì không phải là hảo hán.

Rồi hai người cùng nổi lên tràng cười ha hả.

Vua Khang Hy thường khi đi với mẫu thân hay ở trước quần thần đều phải giữ mực thước, ra bộ một người thiếu niên già dặn.

Khang Hy thấy bọn cung nữ thái giám kẻ cận luôn bên mình nên lúc nào cũng phải giữ vẻ nghiêm trang, không dám cử động tùy tiện theo ý mình. Suốt đời chẳng mấy khi được cười nói lớn hay cử động phóng túng. Nhưng bản

tính của người thiếu niên là ưa vui nhộn, trên từ đức Hoàng đế dưới đến bọn ăn xin cũng đều thế cả.

Vua Khang Hy chỉ có lúc đụng đầu với Vi Tiểu Bảo là không bị câu thúc cười nói tự nhiên. Ngài cho đó là sự vui thú nhất đời.

Hoàng thái tử từ lúc ra khỏi bào thai đã chứa sẵn thành đức Hoàng đế tương lai, nên cách nuôi dạy từ thuở nhỏ khác hẳn người thường. Từ tiếng khóc tiếng cười đến một cái cất chân nhấc tay đều ở dưới mắt giám thị của nhiều người. Thật là mất hết tự do. Tên tù phạm trong ngục còn có lúc được nói lớn hay hành động tùy ý, mà Hoàng thái tử phải chịu câu thúc gấp trăm lần một tên tù phạm.

Vị sư phó phụ trách việc dạy học cho Thái tử, bọn cung nữ thái giám phục thị Thái tử khắp mọi trường hợp chỉ sợ cử động của Thái tử ra ngoài lề luật. Suốt ngày bọn chúng sợ sệt như sắp rơi xuống vực sâu hay bước chân trên đất tuyết.

Nói năng và hành động của Thái tử hề hơi lệch lạc một chút là sư phó lại ôn tồn khuyến cáo. Thái tử mặc ít một tấm áo là vạ lớn trút lên đầu bọn cung nữ thái giám.

Con người từ nhỏ đến lớn, ngày nào cũng như ngày ấy, đêm nào cũng như đêm ấy, đều bị cai quản một cách nghiêm khắc thì thật thiếu hẳn lạc thú của đời người.

Trải bao triều đại thiếu gì hôn quân bạo chúa là bởi nguyên nhân sau khi Hoàng đế được tự do không bị cai quản nữa, liền phóng túng làm càn để phát tiết những mối u uất trong lòng chứa chất đã lâu năm rồi xảy ra những hành động khiến người ta không thể tưởng tượng được. Đó chẳng qua là vì Hoàng đế đã phát tiết một cách quá trớn. Vua Khang Hy bị cai quản nghiêm khắc từ thuở nhỏ. Đến khi lên chấp chính, thỉnh thoảng lại được lìa xa bọn cung nữ thái giám không cho theo sát bên mình. Do đó ngài được hưởng lạc thú tự do cùng Vi Tiểu Bảo.

Trong nhà bách tính, bất cứ đứa nhỏ nào cũng được chơi đùa nhảy nhót la hét hay đâm đá náo loạn. Vị Hoàng đế thiếu niên này mà được thế là có phúc phận.

Nhà vua nắm lấy tay Vi Tiểu Bảo dặn:

- Khi có người thì ngươi hãy kêu ta bằng Hoàng thượng. Còn lúc vắng thì chúng ta cứ tự do như trước.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Thế thì còn gì hay bằng? Tiểu tử không bao giờ lại ngờ đến ngài là Hoàng đế, vẫn yên trí Hoàng đế phải là một ông già râu tóc bạc phơ.

Vua Khang Hy nghĩ thầm:

- Ngay đức Tiên đế còn tại thời cũng chưa phải là ông già đầu râu tóc bạc. Sao thằng nhỏ này lại không biết?

Ngài liền hỏi:

- Chẳng lẽ Hải lão công không nói chuyện gì về trẫm với người ư?

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Lão chỉ dạy tiểu tử luyện võ. Hoàng thượng! Ai dạy võ công cho Hoàng thượng?

Vua Khang Hy cười ha hả hỏi lại:

- Ta đã bảo lúc vắng người thì cứ như trước, sao còn kêu bằng Hoàng thượng?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Phải rồi! Trong lòng tiểu tử còn có chỗ hoang mang.

Vua Khang Hy thở dài nói:

- Ta đã liệu trước sau khi người biết ta là Hoàng thượng là không dám tự võ tự nhiên như trước nữa.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tiểu tử xin cố gắng, nhưng e rằng không phải là chuyện dễ. Đây! Tiểu Huyền Tử! Võ công người đã được ai truyền thụ?

Vua Khang Hy đáp:

- Ta không thể nói được. Người hỏi cái đó làm chi?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ngao Bái tự cho mình võ công ghê gớm, hấn giơ tay xấn áo với người khác nào muốn xông vào đánh. Ta nghĩ rằng võ công của sư phụ người rất cao thâm thì người mời sư phụ đối phó với hấn.

Vua Khang Hy tủm tỉm cười nói:

- Không được! Sư phụ ta có lý nào lại hành động như vậy?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đáng tiếc sư phụ ta là Hải lão công đui mắt mất rồi, không thì để mời lão lại đánh với Ngao Bái, chắc là lão có thể thắng hấn. à phải rồi! Sáng mai chúng ta hai người liên thủ đấu với hấn một keo, người tính có được không? Ngao Bái tuy nói là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu, nhưng hai người chúng ta hiệp lực tỷ đấu, chưa chắc đã chịu thua hấn.

Vua Khang Hy cả mừng reo lên:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Nhưng nhà vua lại nghĩ ngay đến việc này quyết không thể thực hành liền lắc đầu thở dài nói:

- Hoàng đế đi đánh nhau với đại thần thì còn ra thể thống gì nữa?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Vậy người đừng làm Hoàng đế nữa thì được sao?

Vua Khang Hy gật đầu khen thầm:

- Tên tiểu thái giám Vì Tiểu Bảo này muốn làm sao là làm như vậy. Tuy gã ở trong Hoàng cung mà vẫn tiêu dao tự tại.

Nhắc tới Ngao Bái, nhà vua nghĩ đến vừa rồi hấn giương mày trợn mắt, cử chỉ hung hăng sừng sực tiến vào nên nhà vua hãy còn sợ hãi, nghĩ bụng:

- Thằng cha này vô lễ với ta. Hấn muốn giết ai là phải giết ngay, chẳng coi ta vào đâu. Nếu vậy hấn là Hoàng đế, chứ không phải ta. Nhưng trong triều hiện giờ không có ai coi quản bọn thị vệ thống lĩnh. Cả các kỳ đội cũng do hấn điều động ta không thể xuống chỉ giết hấn được.

Nhà vua liền tự nhủ:

- Muốn cho Ngao Bái khỏi làm loạn và giết được ta thì trước hết ta hãy thay đổi người khác làm thị vệ thống lĩnh, rồi tước binh quyền trong tay hấn. Sau cùng sẽ cất chức phụ chính đại thần, sai lui ra ngoài cửa ngoạ môn chém đầu mới hả được mối giận này.

Nhưng rồi nhà vua lại nghĩ:

- Kế này cũng không ổn. Khi ta vừa đổi người làm thị vệ thống lĩnh, Ngao Bái biết ngay là ta có ý trừ khử hấn. Trong tay hấn nắm quyền binh rất lớn vậy ta phải tiên hạ thủ vi cường, nếu chần chờ sẽ gặp tai họa. Bây giờ hãy kín chuyện không để lộ ra ngoài mặt mà cần nghĩ biện pháp hoàn thiện rồi sẽ đối phó với hấn. Cả đối với Tiểu Quế Tử ta vẫn phải tỏ ra không có quyết định gì.

Nhà vua nghĩ vậy liền nói:

- Người về bảo với Hải lão công có luyện võ nữa đi. Sáng mai chúng ta lại đến chỗ cũ tỷ thí.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Dạ!

Vua Khang Hy lại dặn:

- Còn chuyện giữa ta và Ngao Bái, người đừng nói với ai.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Hiện giờ không có ai, ta muốn đi là đi không cúi đầu thỉnh an với người nữa.

Vua Khang Hy cười khanh khách nói:

- Không cần phải thế.

Vi Tiểu Bảo tuy chưa đánh cắp được pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh nhưng phát giác ra người cùng gã tỷ võ hàng ngày lại chính là đức Hoàng thượng hiện nay, trong lòng phần khởi vô cùng.

May mà Hải lão công cặp mắt đui mù nên không nhìn rõ vẻ mặt gã hớn hở khác mọi ngày. Lão chỉ biết bữa nay gã nói nhiều mà không hiểu gã gặp chuyện gì sung sướng. Lão hỏi dò mấy câu, nhưng gã cảnh giác dị thường, không nói lộ điều chi hết.

Hôm sau Vi Tiểu Bảo lại tỷ võ cùng vua Khang Hy. Gã đã định bụng cứ tỷ đấu như ngày thường, nhưng gã nhớ đến ngài là Hoàng đế, nên lúc phòng vệ thì hấn giữ mình rất nghiêm mật, còn ra chiêu phản kích bất giác biến thành vô lực.

Vua Khang Hy hiểu rõ tâm lý gã, nên cũng không vận toàn lực để tấn công và ngài nghĩ rằng:

- Đối phương đã có lòng uy kỵ mà mình tấn công mãnh liệt thì có thắng cũng là bất võ.

Hai người đánh nhau một lúc, Vi Tiểu Bảo đã thua hai keo. Nhà vua liền thở dài nói:

- Tiểu Quế Tử! Hôm qua ngươi vào Ngự thư phòng làm chi vậy?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hôm qua Ôn Hữu Đạo bị cảm nóng lạnh, không dậy được. Anh em gã kêu ta vào Ngự thư phòng để giúp chúng lau chùi quét tước, nhưng ta làm không quen thành ra chậm trễ một chút mà được gặp ngươi.

Gã vốn sở trường về nghề nói dối nên ăn nói trôi chảy mà sắc mặt vẫn không thay đổi, cơ hồ chính gã cũng tin như vậy.

Vua Khang Hy nói:

- Ngươi biết ta là Hoàng đế thành ra bữa nay cuộc tỷ đấu không thể chân thật được nữa.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta cũng nhận thấy bữa nay ra chiêu không có kinh lực.

Vua Khang Hy nói:

- Ta muốn nghĩ cách ở lại đây. Chúng ta không tỷ đấu với nhau được một cách chân thực, thì ta đành coi người đánh với kẻ khác cũng thú. Người đi theo ta để ta thay áo rồi cùng đến "Bố khố".

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phòng "Bố khố" ở đâu? Phải chăng là kho chứa vải?

Vua Khang Hy cười đáp:

- Không phải đâu. Phòng "Bố khố" là nơi bọn võ sĩ luyện võ cùng luyện đồ vật.

Vi Tiểu Bảo vỗ tay cười nói:

- Nếu vậy thì thật là hay!

Nguyên hàng ngày vua Khang Hy đi tỷ võ với Vi Tiểu Bảo lại mặc quần áo khác để khỏi lộ chân tướng.

Bây giờ ngài về phòng thay áo, Vi Tiểu Bảo cũng theo sau.

Vua Khang Hy mặc áo bào rồi, mười sáu tên thái giám đi theo sau tiên hô hậu ứng. Khi người tới phòng "Bố khố" coi bọn võ sĩ luyện đồ vật, ngài giữ vẻ trang nghiêm không cười đùa nói giỡn với Vi Tiểu Bảo nữa.

Bọn võ sĩ thấy Hoàng thượng ngự giá tới nơi, chúng liền hết sức tỷ đấu.

Nhà vua lại kêu một tên võ sĩ to béo đến phán bảo:

- Tên tiểu thái giám này kề cận bên mình trăm cũng học được một chút về nghề đồ vật. Vậy người dạy gã mấy thủ thức.

Nhà vua quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Người học võ đi.

Nhà vua vừa nói vừa nháy mắt.

Cả vua Khang Hy lẫn Vi Tiểu Bảo đều ngó thấy tên võ sĩ kia tuy thân thể to lớn nhưng chân tay vụng về, không phải là đối thủ của Vi Tiểu Bảo.

Hai gã vào trường đấu mới xoay sở mấy chiêu, Vi Tiểu Bảo liền ra đòn "Thuận thủy thôi chu" mượn sức người đánh lại người, đẩy tên võ sĩ té xuống như kiểu chó ăn phân.

Bọn võ sĩ cùng các thái giám đều lớn tiếng reo hò.

Vua Khang Hy cũng thích chí sai tên thái giám hầu cận lấy một lượng bạc thưởng cho Tiểu Bảo. Ngài nghĩ thầm:

- Võ công Tiểu Quế Tử hãy còn kém ta mà gã vật được tên võ sĩ to lớn thì dĩ nhiên ta cũng vật ngã hắn.

Tuy ngài trong lòng ngựa ngáy rạo rục muốn tỷ đấu nhưng nghĩ mình là bậc vạn hạnh chí tôn, chẳng thể xuống trường động thủ, đành bóp bụng thở dài, nhìn tên thái giám hầu cận nói:

- Người đi lựa lấy ba chục tên tiểu thái giám đều cỡ 14,15 tuổi và bảo chúng hàng ngày luyện võ công. Tên nào tiến bộ mau lẹ như Tiểu Quế Tử, trẫm sẽ ban thưởng cho.

Thái giám vâng lời nhưng nghĩ bụng:

- Hoàng đế hãy còn tính trẻ thì mới nghĩ ra trò chơi mới mẻ này.

Vì Tiểu Bảo vừa vào nhà, Hải lão công hỏi ngay đến chuyện tỷ võ giữa gã và Tiểu Huyền Tử. Gã nói ba hoa tựa hồ vừa trải qua một trận đại chiến, cả hai bên cùng phần khởi phi thường. Nhưng Hải lão công điều tra cận kề liền phát giác ra chỗ sơ hở. Lão sa sầm nét mặt, xẵng giọng:

- Tiểu Huyền Tử làm sao? Hôm nay gã mắc bệnh ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu. Bất quá tinh thần gã không được thoải mái mà thôi.

Hải lão công hừ một tiếng rồi nói:

- Người hãy kể tường tận từng chiêu thức từ đầu đến cuối cho ta nghe.

Vì Tiểu Bảo biết rằng không thể giấu diếm được nữa, liền đem hết tình hình tỷ võ thuật lại một lượt.

Hải lão công ngừng đầu lên chậm rãi nói:

- Về chiêu này hiển nhiên người có thể dùng thủ pháp "Khổ hải hồi đầu" chụp đầu gã đè sang bên trái, thì người lại ra chiêu "Hiệp sơn khởi hải" định ôm người gã đưa lên nên mới thất bại. Phải chăng người đã có ý nhượng bộ gã hay vì lý do nào khác?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Không phải tiểu tử cố ý nhượng bộ, nhưng thấy gã tỷ đấu một cách rất lịch sự nên tiểu tử ra tay cũng có ý khoan dung một chút. Tiểu tử đã là bạn thân với gã dĩ nhiên không thể càn tau ráo máng.

Gã nghĩ tới mình được làm bạn thân với Hoàng đế thì trong lòng rất lấy làm đắc ý.

Hải lão công hỏi:

- Người là bạn thân với gã ư? Chà! Chẳng phải người không cạy tàu ráo máng đánh gã mà thực ra người không dám đụng đến mình gã. Chắc người người... biết rồi chứ?

Vi Tiểu Bảo xiết đôi kinh nghi, hỏi:

- Biết điều chi?

Hải lão công hỏi lại:

- Chính gã tự nói hay là người đã tự mình phát giác?

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Công công nói sao tiểu tử không hiểu?

Hải lão công lớn tiếng:

- Tại sao người biết chân tướng của Tiểu Huyền Tử?

Lão vừa nói vừa vươn tay ra chụp cổ tay trái gã.

Vi Tiểu Bảo bị đau đớn tới xương tuỷ. Cổ tay gã bật lên tiếng lách cách tựa hồ gãy xương. Gã vội la lên:

- Đầu hàng. Tiểu tử xin đầu hàng.

Hải lão công nâng nặc hỏi:

- Sao người lại biết?

Đồng thời lão gia tăng kinh lực bóp cổ tay Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo tiếp tục la:

- Tiểu tử đã xin đầu hàng, sao công công còn chưa buông tay?

Hải lão công nói:

- Ta hỏi người điều đó, người phải trả lời cho thành thực đã.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi. Công công có biết Tiểu Huyền Tử là ai thì tiểu tử mới nói rõ nguyên nhân, bằng không thì dù công công có bóp chết, tiểu tử cũng không nói đâu.

Hải lão công đáp:

- Cái đó có chi kỳ lạ? Tiểu Huyền Tử là đức Hoàng thượng đương kim. Ngay từ buổi đầu dạy võ công cho người, ta đã biết rồi.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Té ra công công đã biết trước mà còn dấu tiểu tử mới khổ chứ. Bây giờ tiểu tử có nói ra cũng không ngại nữa.

Gã liền đem vụ Ngao Bái xung chàng với vua Khang Hy hôm trước ở trong Ngự thư phòng kể lại. Gã thuật luôn cả bữa nay tại phòng "Bố khổ" gã đánh một tên võ sĩ to béo và gã ra chiều hớn hở.

Hải lão công chú ý lắng tai nghe và không ngớt hỏi xen vào.

Vì Tiểu Bảo kể chuyện xong nói:

- Hoàng thượng đã dặn tiểu tử không được đem chuyện này nói với ai. Nếu công công tiết lộ là cả hai chúng ta cùng mất đầu đó.

Hải lão công nói:

- Hoàng thượng đã là bạn thân với người tất không giết người mà chỉ giết ta.

Vì Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý đáp:

- Công công biết vậy là hay.

Hải lão công trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Hoàng thượng muốn lựa ba chục tên tiểu thái giám cho luyện võ nghệ để làm gì vậy? Chắc là ngài ngứa nghề, ngài không tỷ đấu với người được sẽ cùng bọn chúng tỷ đấu?

Lão đứng dậy đi vòng quanh nhà hơn mười vòng rồi hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Người có muốn thân thiện với Hoàng thượng không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thượng là bạn thân với tiểu tử để làm vui lòng ngài thì đã là bạn thân rồi.

Hải lão công lớn tiếng:

- Ta dặn người câu này người phải ghi vào lòng. Từ nay Hoàng thượng có nói gì đến chuyện thân tình với người thì bất luận trường hợp nào người cũng đừng thừa nhận. Người phải tự lượng mình đã là cái cóc gì mà làm bạn thân thực sự với Hoàng thượng được? Hiện nay ngài còn là một thằng nhỏ, cao húng thì nói vậy mà thôi, chứ đâu phải chuyện thật? Người mà còn nói những nói càn thì hãy coi chừng cái đầu trên cổ đó.

Vì Tiểu Bảo là một đứa nhỏ rất thông minh. Gã cũng biết không thể bả đầu nói đấy. Bây giờ Hải lão công lại dùng lời nghiêm nghị cảnh tỉnh, gã thề lười ra đáp:

- Từ nay dù có bị chặt đầu tiểu tử cũng không dám nói. Có điều đầu chặt rớt xuống rồi còn nói được hay không thì lại là một vấn đề cần phải nghiên cứu lại.

Hải lão công hăng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Người có muốn học môn võ công thượng thừa không?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>